

nostru de a cinsti marile evenimente din istoria patriei, de celor care, prin gindirea și lupta lor, au contribuit la progresul societății românești.

SUMMARY

The jubilee of the two century anniversary from the birth of Tudor Vladimirescu — the initiator and leader of the 1821 revolution — who was born in the region of Gorj, in Vladimir village, was celebrated in the Gorj County by a series of cultural and artistic manifestations of homage. „The bicentenary of Tudor Vladimirescu” organized by the Committee of the Socialist Culture and Education of the County and by the Gorj County Museum.

On this occasion were submitted the following communications: „Economic causes of the 1821 revolution — new points of view” — dr. Liviu Ștefănescu; „Tudor Vladimirescu and the 1821 revolution in the vision of the publications of the communist and democratic movement between the two world wars” — dr. Elena Georgescu, prof. Lia Benjamin; „The history of the 1821 revolution flag. Contributions” — prof. Maria Arimia; „The worsening of the boyar’s yoke and the condition of the peasants from Islaz and the surroundings on the eve of the 1821 revolution” —

Constantin Safta; „Evidence provided by some papers and documents about Tudor Vladimirescu and the 1821 revolution” — Constantin Mischie; „Specifications concerning Tudor Vladimirescu’s leaving București in January 1821” — Aurelia Florescu; „Dolj notes in old books referring to Tudor Vladimirescu and the 1821 revolution” — Dinică Ciobotea; „Elements of the Romanian tricolour on the 1821 revolution flag” — Marin Iordache; „Tudor Vladimirescu in the folk songs from Gorj” — Ion Sanda; „Tudor Vladimirescu in the conscience of Țirgu Jiu inhabitants” — Dan Neguleasa; „Documents referring to Tudor Vladimirescu preserved in the State Archives in Tg. Jiu” — Florina Popescu; „New evidence about Tudor Vladimirescu and the revolution” — Elena Udriște; „The continuation of the pandours’ resistance against the Turks after the defeat of the 1821 revolution” — Otilia Gherge; „New documents referring to the participation of the Romanian volunteers in the 1768—1774 Russian-Turkish war” — Gheorghe Calotoiu; „Less known aspects of the 1821 revolution” — Vasile Marinou.

Finally, is described the exhibition „Tudor Vladimirescu — a fighter for social and national independence”, open on the occasion of the jubilee at the Gorj County Museum.

Mihail Sadoveanu — 100 de ani de la naștere. Muzeul memorial din Vânători, Neamț

TRAIAN ALDEA

A fost creat în 1966 prin grija Muzeului literaturii române și a familiei Sadoveanu pentru a fi cinstită personalitatea artistică și civică a unuia dintre cei mai reprezentativi scriitori români. Muzeul este situat într-un spațiu încărcat deopotrivă de pitoresc și istoric, la aproximativ 15 km de Cetatea Neamțului și de Humuleștii lui Creangă (drumul național 15 B, Tg. Neamț — Poiana Largului) în imediata apropiere a vechii cetății mușatine de la Neamț.

În casa solitară de la Vovidenie, Sadoveanu și-a petrecut, înconjurat de căldura familiei și a prietenilor, ultimele 11 veri (1950—1961).

Scriitorul a respirat vechimea și poezia acestor locuri, pentru prima dată, în iunie 1906 când revenea în Moldova din București; le-a cunoscut mai bine odată cu plimbările estivale făcute cu redactorii „Vieții românești” (printre aceștia G. Ibrăileanu, Otilia Cazimir, G. Topîrcanu, D. Botez) pentru a reveni aici,

cu consecvență, în fiecare an, până la sfârșitul vieții sale.

Muzeul are două secțiuni:

Prima, destinată EXPOZIȚIEI, cuprinde iconografia vieții și a operei, a pilduitoarei lui activități cetățenești.

Prin fotografii, fotocopii și texte sînt evocați: primii ani (1880—1887) petrecuți la Pașcani și Verșeni; anii de școală la Pașcani (1887—1892), gimnaziul la Fălticeni (1892—1897) și liceul la Iași (1897—1900). Se poate vedea, în fotocopie, prima lucrare tipărită a scriitorului, schița umoristică *D-șoara M... din Fălticeni* semnată Mihai din Pașcani, apărută în revista „Dracul”, București, 20 aprilie 1897, apoi, tot în fotocopie, cel mai vechi autograf literar sadovenian, *De mîini*, poezie scrisă în decembrie 1897, pe pagina de gardă a unui vechi dicționar francez.

Deși anul adevăratului debut al tînărului scriitor este 1898, cînd devine colaborator al revistelor bucureștene „Viața

Muzeul memorial „Mihail Sadoveanu” de la Vinători-Neamț, județul Neamț

nouă” și „Carmen” (aceasta, o continuare a primei), o oarecare notorietate în epocă, Sadoveanu o datorează colaborării la „Pagini literare”, 1899 — redactată de Artur Stavri și Ion Gorun, director Al. Vlahuță. În vitrină este expus nr. 10 din 1899 al revistei „Pagini literare” unde Sadoveanu publică, sub pseudonimul M. S. Cobuz, schița *Necredinciosul*.

Anul 1901 este bogat ilustrat întrucât el marchează o etapă distinctă în biografia și creația tânărului Sadoveanu. Este anul căsătoriei cu Ecaterina Bîlu (poetă, a colaborat la „Revista modernă” și „Sămănătorul”, dar mai ales soție și mamă devotată) când proaspăta familie va locui în fosta casă a lui Vasile Fieraru, care îl găzduise și pe Creangă ca elev-catihet la Fălticeni.

Orașul acesta liniștit, înconjurat de coline acoperite cu livezi, îi oferea un mediu deosebit de prielnic scrisului.

Acum își începe colaborarea la „Revista modernă”, publicînd cîteva din scrierile semnificative ale începuturilor lui literare: *Ion Ursu*, *Cozma Răcoare* și altele, semnîndu-se M. Sadoveanu-Cobuz, M. S. Cobuz, Ilie Pușcașu.

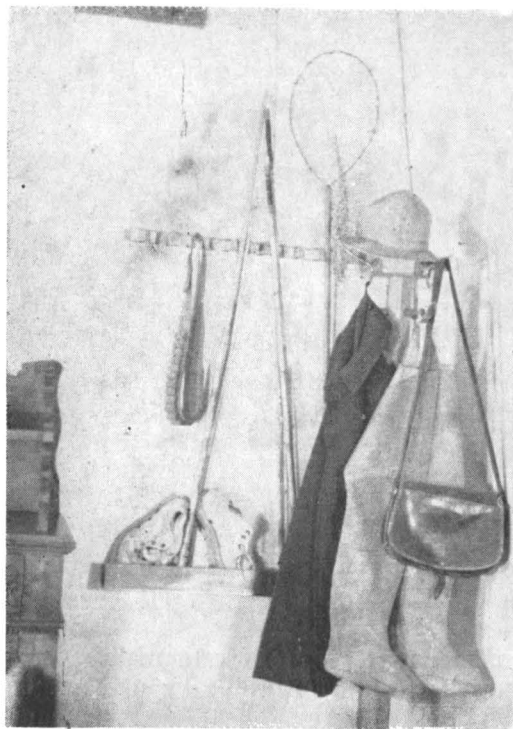
Momentul colaborării lui Sadoveanu la „Sămănătorul”, din 1903, și al prie-

teniei cu Șt. O. Iosif este realizat prin prezentarea, în fotocopie, a unei pagini din prima lucrare publicată de Sadoveanu în „Sămănătorul” (nr. 15, din 30 aprilie 1903) intitulată *Necunoscutul*. În vitrină este expus un număr al „Sămănătorului” din 1907.

O fotografie prezintă redacția „Sămănătorul” în 1904: I. Scurtu, Ilarie Chendi, M. Sadoveanu, Șt. O. Iosif, V. Pârvan, Al. Lepădatu. Tot pe panou se poate citi un articol despre Sadoveanu în care Nicolae Iorga îi elogiaza creația literară, prezicîndu-i un viitor strălucit, ca și un fragment din *Șoimii*, publicat în foiletonul cotidianului „Voința Națională”. Într-o vitrină sînt expuse lucrările debutului său editorial: *Povestiri* (mai, 1904), premiata de Academie, *Șoimii* (iulie, 1904), *Dureri înăbușite* (septembrie, 1904), *Crîșma lui moș Precu* (decembrie, 1904), deși pe copertă apare datată 1905).

După trei ani de ședere la București (1903—1905), Sadoveanu revine în Moldova, odată cu înființarea revistei „Viața Românească”, condusă spiritual de G. Ibrăileanu, cel care intuise la timp geniul sadovenian și care îl solicită în colectivul de direcție.

Pe panou sînt expuse: primul număr al revistei „Viața Românească”, 1 martie

Obiecte de pescuit și vânătoare ce au aparținut scriitorului.

1906 (coperta cu sumarul), fotografia colectivului redacțional, mai 1906, (în mijloc M. Sadoveanu), o pagină din primul număr al „Vieții Românești” cu nuvela *Pustiul* de Mihail Sadoveanu, iar în vitrină un exemplar din „Viața Românească”, an V, nr. 2, Iași, 1910, și ediții princeps: *Povestiri din război*, Ed. Minerva, 1905, *Amintirile căpraru-lui Gheorghită*, Ed. Minerva, 1906, *Floare ofilită*, Ed. Minerva, 1906, *Mormântul unui copil*, Ed. Minerva, 1906, *Povestiri alese*, de Guy de Maupassant, 1907, în traducerea lui M. Sadoveanu.

Timp de nouă stagiuni (1910—1919), Sadoveanu a fost directorul Teatrului național din Iași. Pe lângă fotografia tînărului director, înconjurat de colectivul artistic al teatrului, mai rețin atenția: repertoriul stagiunii 1910—1911, pregătit după vederile lui M. Sadoveanu, revista-program „Teatru”, 1912 (redactor, G. Topîrceanu), fotocopia manuscrisului *De ziua mamei*, piesă scrisă de Sadoveanu în 1909, textul piesei într-un act *Un mic incident* de M. Sadoveanu, un autograf al directorului Sadoveanu,

datat 24 martie 1914. Deși lucra la Iași, Sadoveanu locuia la Fălticeni. În 1910 se mută la „casa din deal” construită după propriile idei, în mijlocul unei frumoase livezi („grădina Liniștii”). Alături de fotografia acestei case se află o alta, înfățișînd „Dumbrava minunată”, cu bisericuța, loc de plimbare și joacă predilect, al copiilor Sadoveanu. Mai jos, copiii scriitorului, după portretele realizate de pictorul A. Băeșu în 1918, an în care Sadoveanu se mută la Iași în fosta casă a lui M. Kogălniceanu de pe Copou.

O fotografie făcută în toamna lui 1918 îl surprinde pe scriitor alături de „coana Catinca”, acum albită de ani, de pictorul Dimitrie Miti, fiul scriitorului, de Otilia Cazimir și G. Topîrceanu, în grădina casei din Copou, într-un moment de destindere. În vitrine, ediții originale: *Neamul Șoimăreștilor*, Ed. Minerva, 1915, *Bordeienii*, Ed. Minerva, 1912, *Foi de toamnă*, Ed. Minerva, 1916, *Strada Lăpușneanu*, Ed. Viața Românească, 1921 (carte scrisă în 1909).

Datorită vicisitudinilor vremii, cînd „Viața Românească” nu mai putea să apară, Sadoveanu scoate, împreună cu G. Topîrceanu, revista „Însemnări literare” (2 februarie — 21 decembrie 1919), care păstrează orientarea generală a vechii reviste (în muzeu se află numărul 10, Iași, 1919 al „Însemnărilor literare”). O fotografie alăturată îl înfățișează pe Sadoveanu la șezătoarea literară din Fălticeni, în 1920, cu N. N. Beldiceanu, H. Papadat-Bengescu, M. Codreanu și G. Topîrceanu.

Prin adresa din 2 iunie 1921, semnată de D. Onciul, Sadoveanu este înștiințat că a fost ales membru al Academiei Române. Peste doi ani, la 9 iunie 1923, Sadoveanu va susține discursul de recepție cu *Poezia populară*, apărut în broșură la Cultura Națională, București, 1923, text expus în vitrină. Alături, pe o pagină din „Viața Românească”, noua variantă a „Mioriței” descoperită de scriitor.

Într-o fotografie cu Moș Procor îl vedem pe Sadoveanu la epoca primelor sale expediții în Deltă și o alta îl înfățișează într-o plimbare cu G. Galaction și P. Istrati în 1927. În vitrină, ediții originale: *Țara de dincolo de negură*,

Cartea Românească, București, 1926, considerată prima lui capodoperă, *Împărăția apelor*, Cartea Românească, 1928, *Hanul Ancuței*, Cartea Românească, 1928, *Dimineți de iulie*, apărută în colecția „Manuscriptum”, 1927, cite un exemplar din cărțile prietenilor G. Topîrceanu și P. Istrati (*Parodii originale*, *Viața Românească*, Iași, 1927, și *Le refrain de la fosse*, Paris, 1927) cu autografele autorilor.

Evolutiv, sînt prezentate principalele teme ale scrisului sadovenian: natura, tîrgul de provincie, romanul istoric, mitul autohton. În afară de fotografii și fotocopii, pot fi văzute edițiile prime din: *Baltagul*, Cartea Românească, București, 1930, *Zodia Cancerului...* Ed. Națională, București, 1930, *Creanga de aur*, Ed. Cartea Românească, București, 1933, *Viața lui Ștefan cel Mare*, Ed. Fundația pentru literatură și artă, București, 1934, *Izvorul alb*, Ed. Națională, 1936, *Vechime*, Ed. Cartea Românească, 1940, precum și pagini de manuscris: *Nicoară Poicoavă* (cap. al XV-lea, *Curtea lui Iurg*), *Demonul tinereții*, (cap. al XVII-lea), *Divanul perisan* (cap. al XIII-lea, scurt fragment) și *Lacul-Roș*. În 1936, Sadoveanu se mută la București, ia peste un an preia direcția politică a cotidianelor „Adevărul” și „Dimineața” la care colaborează încă din 1930. Alături de frontispiciul acestor ziare (cărora Sadoveanu le dăduse o vădită orientare democratică, de pe urma căreia va avea mult de suferit) poate fi văzută fotografia unui exemplar al *Baltagului* tăiat cu toporul de legionari și trimis în colet autorului (exemplarul se păstrează în colecția familiei). Este perioada cînd poziția democratică și antifascistă a scriitorului a stîrnit furia oarbă a reacțiunii, cînd opera sa era distrusă în piețele publice și autorul amenințat.

În acest context, diploma de doctor honoris causa al Universității ieșene, atribuită lui Mihail Sadoveanu la 6 februarie 1938, și expusă în fotocopie, se alătură numeroaselor aprecieri de care se bucura scriitorul în rîndul forțelor progresiste.

Cabana de la Bradu-Strîmb și edițiile *Valea Frumoasei*, Cartea Românească,

1938, și *Poveștile de la Bradu-Strîmb*, Cartea Românească, 1943, păstrează în memorie perioada izolării forțate a scriitorului la Oașa-Sebeș (1939—1944), ca urmare a prigoanei fasciste îndreptate împotriva scriitorilor democrați.

Penultimul salon al expoziției cuprinde activitatea literară și politică desfășurată de Sadoveanu după eliberare.

Cel ce fusese investit cu înalte funcții politice — membru în primul Prezidiu al Republicii (1947), vicepreședinte al Marii Adunări Naționale (1948) — și căruia, drept recunoștință statul nostru i-a acordat deosebite onoruri — laureat al Premiului de Stat (1952) și Erou al Muncii Socialiste (1955) — poate fi văzut, în fotografii, la tribuna Marii Adunări Naționale, primind delegații străine în calitate de președinte al Grupului Parlamentar Român, la tribuna Consiliului Mondial al Păcii; o altă fotografie îl surprinde la masa de lucru, într-un moment de încordare creatoare. În vitrină, o parte a textului primei noastre Constituții cu adnotările scriitorului.

Spațiul celorlalte vitrine cuprinde opera sadoveniană în traduceri. Din cele aproximativ 650 de ediții apărute în peste 37 de țări, muzeul are 100 de exemplare în limbile: rusă, maghiară, franceză, germană, italiană, cehă, croată, poloneză, portugheză, bengali etc. Dintre traducători amintim pe I. Kojevnikov și M. Fridman (rusă), Rosa del Conte, Maroano Baffi și Ana Barbieri (italiană), Vladimir Horej (cehă), Anna Seghers (germană), Ianka Miteva (bulgară), și Amita Bhowe (bengali).

Ultimul salon expozițional cuprinde mărturia din ultimii ani ai vieții: Sadoveanu octogenar. Îl vedem fotografiat în fața rafturilor cu cărți, la masa de lucru, cu Valeria, tovarășa ultimelor două decenii de viață, citind în fața portretului mamei, care a trecut în neființă cînd Sadoveanu nu împlinise 15 ani, și ultima fotografie făcută cu cîteva zile înainte de a muri, moarte care se produce la 19 octombrie 1961, la București, în casa de pe strada Zambaccian nr. 15.

Panourile ultime consfințesc, prin cifre, un bilanț creator impresionant, materializat prin sute de ediții apărute în mii

Camera de lucru a scriitorului cu portretele părinților

și chiar milioane de exemplare. Principalele titluri, începînd cu *Povestiri*, 1904, și terminînd cu *Mărturisiri*, 1960, încheie prezentarea unei activități de excepție, străbătută de o înaltă exigență și izvorîră în întregime din realitățile noastre naționale, ceea ce-i conferă scriitorului atributul de exponent autentic al genului poporului român.

SECTORUL MEMORIAL, alcătuit din patru camere mobilate, formează a doua secțiune a muzeului. Vizitatorul va găsi aici acea atmosferă de calm și liniște creatoare, de ospitalitate și omenie, specific sadoveniană.

În camera de lucru admirăm obiectele personale, multe dintre ele evocînd pasiunile sale: un mini șah din fildeș, cuțite de vînătoare, busole. Pe un scaun, pălăria și haina de lucru; apoi, biblioteca, portretul mamei, Profira Ursachi, realizat de Cornelia Știubei și cel al tatălui, opera pictorului Dimitrie Sadoveanu, fiul cel mai mare al scriitorului, mort prematur.

Sufrageria, cu vedere către parc și livadă, aduna într-o însuflețitoare ambianță, toți membrii familiei și invitații. În colțuri sînt expuse obiectele de pescuit și vînătoare: o scurtă din stofă, pălăria cu borurile largi, cizmele lungi cauciucate, pantofii din pînză, ușori, folosiți

la vînătoare, cartușiera, geanta de pescuit, mulineta... Deasupra ușii se află un cocoș de munte, trofeu de vînătoare.

Salonul de primire a oaspeților, deosebit de spațios, a fost locul unde Sadoveanu se întreținea, în clipele de răgaz, cu prietenii și admiratorii săi. Aici i-a primit, printre alții pe: G. Galaction, D. Botez, R. Boureanu, G. Bogza, G. Lesnea și Paul Anghel.

Ultima cameră cu vedere către Cetatea Neamțului era camera de lucru a Valeriei și a Profirei Sadoveanu. Din biblioteca scriitorului se remarcă în primul rînd colecțiile din „Documente” privind istoria României și „Viața Românească”. Pe masa de lucru, folosită de Sadoveanu în perioada ieșeană, se află o casetă de tutun oferită scriitorului de Iosip Broz Tito. Deasupra bibliotecii, trei tablouri pictate de Ștefan Velisar-Teodoreanu constituie mărturia unei scurte șederi a autoarei la Neamț, în chiar această casă. În hol sînt expuse fotografiile ale scriitorului surprins pe balconul casei. Spre poartă un bust al scriitorului realizat în gips de C. Baraschi.

În intenția celor care l-au creat, muzeul trebuia să cuprindă o tratare cronologică exhaustivă a vieții și operei, prezentată într-o expoziție permanentă, realizată pe panouri cu texte explica-

tive și fotografiile și din vitrine cu cărți și scrisori.

Exceptând edițiile, majoritatea priniceps, toată ilustrația este în fotocopii (în ultimul salon expozițional, vitrinele cuprind opera scriitorului în traduceri).

Este adevărat că, odată cu îmbogățirea fondului nostru documentar, manuscrisele originale înlocuiesc, treptat, facsimilele care, încă și acum, sînt preponderente.

Pînă în 1970 (an în care Muzeul memorial intră în subordinea Muzeului de istorie al județului Neamț, devenit acum Complex muzeal județean), fondul documentar era alcătuit din 1210 volume, biblioteca scriitorului și o singură traducere Sadoveanu, în limba franceză.

După această dată, activitatea muzeului cunoaște un reviriment însemnat. Este anul cînd se inițiază „Sadovenienele” manifestări cultural-artistice complexe (sesiuni de comunicări, expoziții, gale de filme, recitaluri de muzică, șezători literare etc.).

Sînt atrași astfel către muzeu exegeți ai operei scriitorului, oameni care l-au cunoscut pe Sadoveanu, scriitori, membri ai familiei și, desigur, un public tot mai numeros.

Din simple manifestări omagiale, „Sadovenienele” au devenit manifestări culturale autentice, de referință națională (asemenea „Călinesciencelor”), constituindu-se în veritabile monografii Sadoveanu.

De doi ani, muzeul colaborează cu cercetătorii de la Institutul de istorie și teorie literară „G. Călinescu” din București.

Comunicările ținute la cele zece ediții „Sadoveniana” vor fi adunate și publicate anul acesta într-un volum omagial dedicat centenarului nașterii scriitorului.

Paralel s-a constituit o fonotecă și o fototecă cu o valoare deosebită pentru istoria culturală.

O activitate importantă s-a desfășurat, din 1970, în sensul îmbogățirii patrimoniului muzeal, destul de sărac pînă la acea oră.

Cu prilejul primei „Sadoveniene” (1970), Valeria Sadoveanu, soția scriitorului, donează muzeului mai multe obiecte, printre care portretele părinților scriito-

rului (portretul lui Alexandru Sadoveanu, pictură în ulei, este realizat de Dimitrie Sadoveanu, fiul scriitorului), un bust Sadoveanu de C. Baraschi și un cocoș de munte împușcat de scriitor în munții Sebeș.

Pînă în 1974, colecția de obiecte se îmbogățește prin donația lui C. Mitru (ustensile de pescuit folosite de Sadoveanu) și prin achiziționarea de la Muzeul de istorie al R. S. R. a mai multor obiecte ce i-au aparținut scriitorului: ochelari pentru citit, ceas de buzunar, cuțit de tăiat hîrtie etc.

Cea mai însemnată achiziție, însă, este cea din 1974, cînd se obțin de la familia scriitorului: manuscrise Sadoveanu (articole — unele inedite — conferințe, fragmente din romane și un carnet cu lecțiile la limba rusă care conține și schița articolului *Un revoluționar român acum un veac, Nicolae Bălcescu*), versuri dedicate lui Sadoveanu de G. Tutoveanu, Corneliu Moldoveanu și G. Bărgăoanu, volume cu dedicații de la O. Goga, G. Topîrceanu, P. Istrati, A. Oțetea și alții, un lot de 16 scrisori și 61 de telegrame trimise de cititori, cînd scriitorul împlinea 50 de ani (printre semnatari, Al. O. Teodoreanu, G. Tutoveanu, Cincinat Pavelescu, Miluță Gheorghiu...), un lot de 60 de scrisori și 131 telegrame către M. Sadoveanu cînd împlinea 75 de ani, în 1955 (amintim și aici cîteva semnături: T. Arghezi, Anna Seghers, Perpescius, A. E. Baconsky, J. Cazaban, C. I. Parhon, Ianku Mitera), mai multe obiecte personale printre care: o sabie de samurai și un cuțit caucazian — daruri primite de Sadoveanu cînd era președintele Grupului Parlamentar Român, o pălărie gri cu borurile largi, o haină de antilopă folosită în ultima perioadă a vieții.

Fondul de carte s-a mărit continuu. Recent, Valeria Sadoveanu a donat 95 de volume reprezentînd traduceri din opera scriitorului în limbile: germană, maghiară, rusă, slovacă, bulgară, polonă, italiană, portugheză, franceză, engleză, cehă etc.

Periodic, primim cărți prin intermediul Ambasadei U.R.S.S. (țara unde opera

sadoveniană cunoaște cea mai mare difuzare). Ultima carte, primită anul trecut, a fost M. Sadoveanu, *Povestiri* (colegată cu *Răs-oala* lui L. Rebreanu) apărută în colecția „Literatura secolului XX”.

Lucrătorii muzeului desfășoară, în același timp, o activitate intensă pentru depistarea unor valori aflate în colecții particulare. De la acestea am îmbogățit fondul nostru documentar cu o traducere a lui M. Sadoveanu din H. Taine (*Despre producerea operei de artă*, Ed. Minerva 1910) și 2 exemplare din „Vestitorii satelor”, o foaie sătească ce apărea la Boroaia (Suceava), între cele două războaie mondiale, din al cărui colegiu redacțional făcea parte și Sadoveanu. Achiziționăm, de asemenea, reeditări din opera scriitorului și exegeza sadoveniană la zi. S-a format astfel și o bibliotecă curentă Sadoveanu pentru a fi consultată de publicul larg sau de cercetători, intenția noastră, fiind de a transforma muzeul într-un Centru de studii Sadoveanu.

Materialele cu o valoare certă aflate în fondul documentar al muzeului, cum ar fi cărțile din biblioteca scriitorului (unele cu adnotări), articole inedite și altele sînt încă în faza de cercetare în vederea elaborării unor studii.

Periodic, folosind aceste materiale, am organizat expoziții itinerante la Tg. Neamț, Piatra Neamț și în alte localități. Numim titlurile cîtorva expoziții: „Univers sadovenian” (expoziție de fotografii), „Mihail Sadoveanu pe meridianele globului” (expoziție de carte), „M. Sadoveanu văzut de prieteni și de admiratori” (expoziție de scrisori și telegrame), „Sadoveanu și universul copiilor” (expoziție de scrisori, fotografii și cărți).

Pe lângă muzeu funcționează cenaclul „Mihail Sadoveanu” din Vinători-Neamț, care își desfășoară ședințele de

lucru atît la sediu (într-o ambianță atît de propice poeziei) cît și în alte așezăminte de cultură din comună.

O parte din creațiile cenaclului au fost adunate în revista proprie „Lumina” din care au apărut pînă acum două numere, următorul, în curs de apariție, fiind dedicat în exclusivitate marelui scriitor.

Existența acestui cenaclu ne oferă prilejul de a invita alte cenacluri din județ și din zonele limitrofe la așa numitele „Duminici de poezie” care au ca primii beneficiari vizitatorii ce trec pragul muzeului.

Considerăm că sîntem pe un drum bun („Sadovenienele” au devenit deja tradiționale!) ce poate fi îmbunătățit continuu prin multă pasiune și dăruire, pentru a face din Muzeul memorial „Mihail Sadoveanu” de la Vinători-Neamț o unitate muzeistică de referință.

SUMMARY

The „Mihail Sadoveanu” memorial museum was organized in 1966 at Vinători — Neamț in the house in which the writer spent his last 11 years (1950 — 1961).

The museum includes two departments: a) the exhibitional one presenting the life, creation and whole activity of the writer; b) the memorial one represented by the study, the dining room, the room destined to guests' reception, the library and the study of Valeria and Profira Sadoveanu.

Beginning with 1970, every year the museum houses the „Sadoveniana” manifestation consisting of sessions of communications, exhibitions, galas of movies, musical recitals, literary soirées. These scientific and cultural-artistic manifestations of national importance from authentic monographs on Sadoveanu.

By continuously enriching its patrimony as well as by specific actions such as „Mihail Sadoveanu” literary circle, the museum acquired a first-class position within the museums' network, being yearly visited by many Romanians and foreigners.